

Jo no sóc de la mútua

À

El sistema sanitari del nostre país es posa en entredit cada dos per tres. Les urgències col·lapsades i les llistes d'espera interminables són les al·legacions més recurrents de les queixes, sobretot perquè, en major o menor grau, són els serveis que fem servir de forma més freqüent.

En general, en el nostre dia a dia, no hi parem gaire atenció. Ja ho tenim assumit, que si ens cal anar al metge, al de capçalera hi perdrem tot el matí, que anirem a urgències i contemplarem a les pantalles de la sala d'espera com passa de poc a poc, el temps, i que no tindrem hora per tornar a veure el metge fins que ja estiguem curats (o ja no hi hagi res més a fer, si ens posem dramàtics). En general és així. Preguntis a qui preguntis, la resposta és "noia, la seguretat social és així". I així continuem.

I arriba el dia que ens toca de prop. Que ens toca a nosaltres o als nostres avis o al veí de dalt, que t'explica amb tot detall els errors del sistema. I ens irriem i ens queixem i perdem una miqueta més la fe dipositada en la seguretat social. I tot perquè ens fan ballar el paraigua. Trobem inexplicable que per un mal d'ara no ens toqui revisió fins al cap de 3 setmanes. Ens fan anar d'aquí cap allà i d'allà cap aquí, sense pensar moltes vegades que el malalt ets tu, i que prou feina tens amb el teu maldecap, la teva torta de peu o la teva grip contagiosa, per haver de preocupar-te de la burocràcia que implica una visita a urgències i el seguiment posterior. I voldries una solució ràpida i eficaç (en la mesura del possible) i és quan et planteges pagar una mensualitat per arreglar els problemes de salut.

Però no. Afortunadament, t'acaba passant el mal, i tot es veu d'una altra manera. Saps que la doctora de capçalera és molt maca i té cura dels seus pacients; que molts metges públics també tenen consulta privada (el coneixement no es paga amb diners, oi?). Saps i vols creure que, a pesar de l'espera, estaràs en bones mans. Fins el dia que algun cas malaurat surt a la llum (de tant en tant i de forma esporàdica), com el cas del jove anoienc que va morir per una complicació en una apendicitis mal diagnosticada, després d'acudir a urgències en tres ocasions.

A ulls de ciutadana corrent, em sembla inversemblant que en ple segle XXI encara es pugui morir d'una apendicitis. Ha estat una negligència per part del personal mèdic, que no tenia prou temps per parar-li més atenció o que no li va fer l'anàlisi de sang adequat per manca de recursos? O és una negligència mèdica perquè van subestimar el relat dels símptomes o van donar per fet que el més probable és que fos una gastroenteritis? El primer cas el podríem atribuir als problemes de la sanitat pública, però en el segon cas es tracta d'una simple mala praxi mèdica, més enllà de qui paga el servei. Per seguir tenint fe en el sistema, vull pensar que va ser simplement qüestió de mala sort, que l'appendicitis fos fulminant el tercer dia però malauradament indetectable el primer dia. Fos com fos, però, és clar, el noi no tornarà a la vida.

Així doncs, intentarem continuar apostant pel sistema sanitari públic, amb l'esperança que, més tard o més d'hora, s'apliquin les mesures que millorin aquest servei tan necessari de tots i per a tots.

Que la salut ens acompanyi.